

9de JAARGANG, NR. 164
26 SEPTEMBER 2011

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
5 BOEKBESPREKING
 Aleid Truijens: biografie FB Hotz
7 PLATENRECENSIES
 Aldo Romano, Joep van Leeuwen,
 Tuesday Night Orchestra, Corrie
 & Grote Brokken, Enrico Rava,
 Mark Alban Lotz, Saskia Laroo,
 Pascal Schumacher, Alex Sipiagin
 e.a.

EN VERDER:

- 14** Verslag conferentie Jazz and
 National Identities (Loes Rusch)

JAZZFLITS 165

staat 10 oktober op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**TOEKOMST JAZZCLUB
 PORGY EN BESS ONGEWIS**

Porgy en Bess luidt de noodklok.
"Als er geen verandering komt in de
financiële situatie gaan de deuren
volgend jaar dicht", aldus het be-
stuur van het Terneuzense cultuur-
centrum, dat ook een prominent
jazzpodium herbergt.

De gemeente Terneuzen heeft het centrum jaarlijks 20.000 euro subsidie aangeboden. Dat is 7.000 euro meer dan nu, maar nog te weinig vinden de exploitanten. Die willen 70.000 euro hebben:

"De barinkomsten zijn de laatste jaren teruggelopen, de reserves zijn opgebruikt voor vernieuwing van het dak en luchtbehandeling, en de kosten zullen stijgen doordat een salaris voor een manager noodzakelijk is." Porgy en Bess draait op het moment geheel op vrijwilligers, maar een sleutelfiguur gaat een stapje terug doen. Die moet worden vervangen door een professional. Het centrum krijgt subsidie van het Fonds Podiumkunsten, maar die is volgens het bestuur niet toereikend.

Porgy en Bess is druk doende om het centrum voor alle leeftijdsgroepen aantrekkelijk te maken. Die operatie 'Nieuw licht op Porgy en Bess' wordt gesteund door een Comité van Aanbeveling waarin onder anderen Karla Peijs (Commissaris v.d. Koningin Zeeland), Jan Lonink, (burgemeester Terneuzen), Freek de Jonge, Adriaan van Dis en Benjamin Herman zitting hebben. Porgy en Bess bestaat sinds 1957 en begon ooit als cafetaria-lunchroom.

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

**KRIS BOWERS WINT 25ste THELONIOUS MONK
 INTERNATIONAL JAZZ COMPETITION**

President Obama begroet de finalisten van de Thelonious Monk International Jazz Competition 2011 op 13 september in de Oval Office van het Witte Huis. V.l.n.r: Emmet Cohen, Joshua White, Barack Obama en Kris Bowers.
 (Official White House Photo: Pete Souza)

De Amerikaanse pianist Kris Bowers (22) heeft 12 september in Washington de Thelonious Monk International Piano Jazz Competition 2011 gewonnen. Juryvoorzitter Herbie Hancock mocht hem 25.000 dollar en een platencontract bij Concord aanbieden.

"He made the piano sound clear and pleasing, and he got along with the rhythm section. He turned 'Blue Monk' three ways — reharmonized, stride-style, and then as a stomping shuffle. It was the only time all afternoon that the audience started to clap and shout", aldus verslaggever Ben Ratliff over de winnaar in The New York Times. Kris Bowers moest het in de finale opnemen tegen zijn landgenoten Joshua White (hij werd tweede) en Emmet Cohen (hij werd derde).

...vervolg op pagina 4

NIEUWS

Harry Velleman overleden

Jazzpromotor en -marketeer Harry Velleman is 13 september overleden. Hij was 55 jaar. Velleman was producer bij EtceteraNow, Foreign Media en Munich Records. Hij produceerde tal van jazzalbums, onder meer van saxofoniste Tineke Postma. Ook was hij de man achter de dvd-reeks 'Live in Amsterdam', die in 2005 bij Munich verscheen en waarop onder anderen gitarist Martijn van Iersson en Tineke Postma in het Bimhuis aan het werk te zien zijn. 'Een bevlogen jazzman, alles voor de muziek', zegt journaliste Amanda Kuyper. Zijn bevoegdheid klonk periodiek ook door in zijn felle pleidooien voor meer jazz op radio en televisie. De jazzwereld heeft 20 september in Amstelveen afscheid van Velleman genomen.

MCN brengt debuutalbum van pianist Leo Cuypers opnieuw uit

Het Muziek Centrum Nederland heeft 'Leo Cuypers', het debuutalbum van pianist en improvisator Leo Cuypers uit 1973, opnieuw uitgebracht. Als bonus is aan de indertijd bij BASF verschenen lp een half uur extra muziek toegevoegd: twee lange medleys uit een optreden in de Brakke Grond in 1973, en een VARA-studio-opname van later dat jaar. Leo Cuypers kreeg in 1973 de Wessel Ickensprijs. De plaat werd oorspronkelijk in oplage van 500 stuks geperst, maar die oplage werd nooit helemaal verdeeld. (www.mcn.nl/jazzcdshop)

Eric Vloeimans en LSO verzorgen jubileumconcert van Jazz Maastricht

In Theater aan het Vrijthof in Maastricht gaat 26 oktober het stuk in première dat Eric Vloeimans en Martin Fondse in opdracht van Jazz Maastricht schreven. Deze organisatie bestaat dit jaar tien jaar en bestelde een compositie waarin jazz en klassiek samenkomen. Tijdens de première staat trompettist Eric Vloeimans met het Limburgs Symfonie Orkest op het podium.

Nog zeker vier jaar Jazz Middelheim

De VRT, organisator van het jaarlijkse festival Jazz Middelheim, gaat dit festival ook de komende vier jaar samen met de vzw Jazz en Muziek op poten zetten. De overeenkomst daarover is 13 september getekend. Jazz en Muziek zet het festival in elkaar en de VRT i.c. radiostation Klara zendt de concerten live uit. Jazz en Muziek is ook organisator van het Gent Jazz Festival en de Dinant Jazz Nights.

PODIA

Zangeres Cristina Zavalloni. (Foto: Maki Galimberti)

TONY OVERWATER GASTPROGRAMMEUR FESTIVAL JAZZ INTERNATIONAL ROTTERDAM

Bassist Tony Overwater is gastprogrammeur van het komende festival Jazz International Rotterdam. Het festival vindt van 18 tot en met 20 november plaats in onder meer De Doelen en Lantaren Venster.

Overwater is gekozen omdat hij volgens de organisatie iemand is die wil 'verbinden': "tussen de muziek en het publiek, tussen de musici onderling, tussen de samenleving en de kunst, tussen het hoofd en het hart." De bassist treedt onder meer op met een 'special edition' van zijn groep Jungle Boldie. Verder worden verwacht: het Bill Frisell 858 Quartet, Rima Khcheich, Gianluca Petrella's Tubolibre, Clazz Ensemble, Tin Men and the Telephone en Cristina Zavalloni (zie foto) & Monica Germino.

EERSTE BELGIAN JAZZ MEETING TREKT ZO'N 150 DEELNEMERS

De eerste Belgian Jazz Meeting is door zo'n honderd Belgische en ongeveer vijftig internationale (uit zestien landen) jazzprofessionals bezocht. De Meeting speelde zich van 2 tot en met 4 september in Brugge af.

Op het programma van de eerste Belgian Jazz Meeting stonden zes Waalse en zes Vlaamse formaties: Nicolas Kummert Voices, Rackham, het Manuel Hermia Trio, de Christian Mendoza Group, Joachim Badenhorst, Collapse, Hamster Axis of the One-Click Panther, De Beren Gieren, het Pascal Mohy Trio, het duo Barcella/Van Herzeele, het Rêve d'éléphant Orchestra en Tuur Florizoone. Elke groep kon zich tijdens een kort concert aan de bezoekers voorstellen.

De Jazz Meeting is een tweejaarlijks evenement. Er was al een Flemish Jazz Meeting, maar op initiatief van de organisatoren daarvan is het evenement verbreed naar geheel België. De volgende Belgian Jazz Meeting wordt in 2013 in Wallonië gehouden. Het doel van de Belgian Jazz Meeting is de promotie van de Belgische jazz in binnen- en buitenland. Het evenement is toegankelijk voor jazzprogrammeurs en -journalisten.

NIEUWS

Pablo Held. (Foto: Konstantin Kern)

Pablo Held en Niels Klein krijgen WDR Jazzpreis 2011

Pianist Pablo Held en componist Niels Klein krijgen de WDR Jazzpreis 2011 in respectievelijk de categorie 'jazz improvisation' en 'jazz komposition'. Ze ontvangen hun prijs, groot 10.000 euro, op 28 oktober tijdens een speciaal concert met de WDR Big Band in het Keulse WDR Funkhaus. De bigband zal onder meer werk van Klein spelen. Het concert maakt onderdeel uit van het festival WDR 3 jazz.cologne. De WDR is de publieke omroep van Nordrhein-Westfalen.

Luister hier naar het trio van Pablo Held:

<http://vprojazzlive.radio6.nl/2011/05/30/pablo-held/>

Theaterproductie Miles Davis Experience laat jaren vijftig herleven

Aan de hand van de muziek van trompettist Miles Davis herleven in een Amerikaanse theaterproductie de jaren vijftig. In 'The Miles Davis Experience: 1949 - 1959' worden Miles' partijen gespeeld door Ambrose Akinmusire. De voorstelling presenteert de muziek van Miles Davis in chronologische volgorde. De producenten willen ook een beeld van een decennium geven: "The goal is to leave the audience member with a feeling of what it was like to live in America during this important period." Trompettist Akinmusire wordt in de voorstelling begeleid door Walter Smith III (ts), Sam Harris (p), Harish Raghavan (b) en Justin Brown (d). De theatertournee start op 28 september in Iowa (Miles Davis overleed op die datum in 1991) en eindigt 20 november in Florida.

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

PODIA VERVOLG

VIJF NEDERLANDSE FORMATIES OP JAZZEXPEDITIE NAAR JAZZ FESTIVAL MADRID

De formaties van zangeres Simin Tander, saxofoniste Susanne Alt, pianist Rembrandt Frerichs, bassist Jasper Somsen en drummer Felix Schlarmann treden 4 en 5 november op tijdens het Festival Jazz Madrid. De Nederlanders vormen met zijn vijven de derde Jazzexpeditie van Stichting JazzNL, Buma Cultuur en Sena Performers.

De organisatoren van het Spaanse festival maakten deze zomer tijdens de Jazzdag in Rotterdam kennis met de Nederlandse musici. Op die dag was een grote Spaanse delegatie aanwezig om kennis te nemen van het Nederlands jazznetwerk. Ikaros van Duppen, projectmanager jazz bij Buma Cultuur en directeur van de Jazzdag: "Het is geweldig om te zien dat een evenement als de Jazzdag en de Jazzexpedities een hands-on instrument zijn om Nederlandse jazzmusici op weg te helpen in het buitenland. Door de Spanjaarden te betrekken bij de uiteindelijke keuze creëer je simpelweg meer kans op succes."

De musici gaan twee concerten verzorgen. Op vrijdagavond 4 november is er een openlucht 'Dutch Stage' en op zaterdag 5 november is een speciale avond in het Fundacion Carlos de Ambreres. De Nederlanders zullen ook van de partij zijn op netwerkmeetings en bij 'speeddates' met programmeurs en media uit Spanje. De eerste twee Jazzexpedities, in 2010, hadden Thailand en India als bestemming.

<http://www.esmadrid.com/festivaljazz/#>

AMERSFOORT WIL 'EUROPEAN CAPITAL OF JAZZ' WORDEN

Onder leiding van Edward Dijkhoorn, de nieuwe voorzitter van de stichting Amersfoort Jazz, moet Amersfoort 'European Capital of Jazz' worden. De gemeente en de provincie Utrecht steunen de stichting, organisator voor het jaarlijkse jazzfestival Amersfoort, van harte.

Het bestuur van Amersfoort Jazz wil dat het Amersfoortse festival internationaal een prominente plek krijgt en zo de Nederlandse jazz 'zichtbaar maken bij buitenlandse jazznetwerken'. Het vehikel hiervoor is de IJFAF (de International Jazz Festival Alliance Foundation), die in mei van dit jaar in Amersfoort is opgericht (in samenwerking met de Stichting JazzNL). Deze stichting wil een wereldwijd netwerk van jazzfestivals creëren. Om dit streven kracht bij te zetten bezocht Edward Dijkhoorn medio september in Thailand het Samui International Jazz Music Festival. Dat had een speciaal 'Dutch Stage' waar een keur aan Nederlandse musici optrad, onder wie pianist Peter Beets, bassist Marius Beets, drummer Gijs Dijkhuizen, zangeres Izaline Calister, pianist Stormvogel, trompettist Ruud Breuls, saxofonist Alexander Beets en vibrafonist Lodewijk Bouwens. De contacten hiervoor werden gelegd tijdens de laatste editie van Rabobank Amersfoort Jazz, waar een delegatie uit Thailand aanwezig was.

NIEUWS

Floriaan Wempe. (Foto: Ton Delfos)

Willie Jones III op debuut-cd van Floriaan Wempe

De Amerikaanse drummer Willie Jones III werkt mee aan de debuut-cd van de 21-jarige saxofonist Floriaan Wempe. Die plaat wordt in oktober/november opgenomen. Jones speelde geruime tijd in de band van trompettist Roy Hargrove en stond ook toetsenist Herbie Hancock, saxofonist Sonny Rollins en trompettist Wynton Marsalis terzijde. Verder verlenen Jos Machtel (b) en Karel Boehlee (p) hun medewerking aan de plaat. Met de genoemde musici maakt Wempe eind oktober ook een korte tournee.

Nieuwe cd Bernard Berkhout Swing Orchestra uit in 38 landen

'Let's Dance', de nieuwe cd van het Bernhard Berkhout Swing Orchestra wordt door T2 Entertainment in 38 landen verspreid. Op de plaat, verschenen bij het label Out of the Blue, is muziek in de stijl van het Benny Goodman Orkest te horen. Onder anderen Cees Schrama schreef een tekst voor het cd-boekje. De swing uit de jaren dertig vindt wereldwijd een warm onthaal bij een groeiende schare dansers van de Lindyhop (een Afro-Amerikaanse-jazz-dance).

OVERIG

'KINDEREN VAN JAZZLIEFHEBBERS HOUDEN OOK VAN JAZZ'

Kinderen van jazzliefhebbers houden ook van jazz. Dat stelt Tom ter Bogt, bijzonder hoogleraar popmuziek aan de Universiteit van Amsterdam. Hij ontdekte dat tegenwoordig de muzieksmaak van de jeugd die van hun ouders weerspiegelt.

Ter Bogt ondervroeg 325 jongeren. Ze moesten aangeven wat hun eigen muzieksmaak was en wat de smaak van hun ouders was toen die nog jong waren. Ouders die van jazz en klassiek hielden, hebben kinderen die deze genres ook aanspreken, zo bleek. Tot verrassing van de onderzoeker, zo zegt hij 19 september in De Volkskrant: "Mijn generatie (vijftigers; red.) zette zich juist af tegen de smaak van de ouders." Er zijn wel uitzonderingen. Zo valt de rockmuziek die ouders mooi vonden, vooral in de smaak bij dochters. Minder bij zoons. Mogelijk worden die sterker beïnvloed door hun omgeving, suggereren de onderzoekers. Volgens Ter Bogt is zijn onderzoek het eerste naar de relatie tussen de muzieksmaak van ouders en kind. De onderzoekers keken naar 'algemene stromingen'. "Het zou interessant zijn om in vervolgonderzoek naar specifieke genres te kijken."

BOY EDGAR-FANS ZAMELEN GELD IN VOOR RADIODOUMENTAIRE EN CD

Frank Jochemsen en Marie-Claire Melzer, twee Boy Edgarliefhebbers, zamelen 5.000 euro in om een radiodocumentaire over hem te kunnen maken. Ook willen ze met dat geld een cd met zijn muziek samenstellen.

Boy Edgar is bekend als leider van Boy's Big Band. Die maakte twee langspeelplaten: 'Now's The Time' en 'Finch Eye', die door pers en publiek enthousiast ontvangen werden. Hij overleed in 1980, 65 jaar oud. Nog jaarlijks wordt, ter nagedachtenis aan hem, de Boy Edgar Prijs uitgereikt aan een Nederlandse jazzmusicus. De radiodocumentaire zal een beeld geven van het dubbelleven dat Edgar leidde: 's nachts was hij jazzcomponist, musicus en bigbandleider, overdag was hij medisch onderzoeker en huisarts in de Bijlmermeer. Ook zullen fragmenten van zijn muziek te horen zijn. Een deel van dit muziekmateriaal wordt op een cd gezet. (Info: <http://nieuwspost.nl/projecten/boyedgar>)

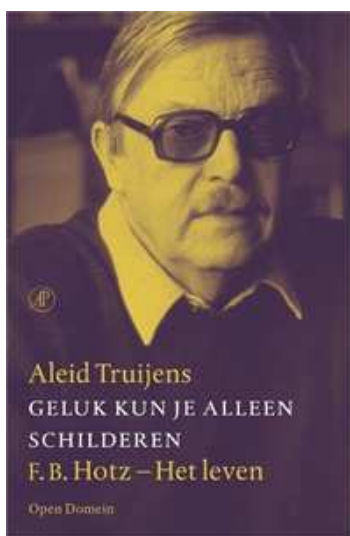
...vervolg van pagina 1

THELONIOUS MONK PIANO JAZZ COMPETITION

De jaarlijkse Thelonious Monk International Jazz Competition is misschien wel het meest prestigieuze jazzconcorso ter wereld. Omdat de winnende aanstormende talenten meestal nog veel van zich laten horen en omdat de jury uit klinkende namen bestaat. Dit jaar oordeelden naast Herbie Hancock de pianisten Ellis Marsalis, Jason Moran, Danilo Perez en Renee Rosnes over de prestaties van de kandidaten. Het Thelonious Monk-concorso beleefde deze keer de 25ste editie. Dit werd op de finaleavond gevierd met optredens van tal van prominente jazzmusici, onder wie bassist Ron Carter, drummer Terri Lyne Carrington, saxofonist Joe Lovano, trompettist Terence Blanchard, gitarist Jesse van Ruller (die het concours in 1995 won) en de vocalisten Dee Dee Bridgewater, Kurt Elling en Dianne Reeves. Een dag na de finale ontving president Barack Obama de drie finalisten.

JAZZ OP PAPIER

HOTZ: VLUIG BEN IK MET NIETS

Aleid Truijens.
Geluk kun je alleen schilderen :
F.B. Hotz – Het leven.
 Amsterdam : De Arbeiderspers, 2011.
 662, [32] pag.
 ISBN 978-90-295-7531-7 hardc.
 Prijs 40 euro.

Jazzliefhebbers noemen hem Frits, lezers van zijn verhalen houden het op F.B. Dat is trouwens in de geest van de schrijver zelf: "Over publiceren met vóórnaam en al zal ik eens nadenken; dacht, dat gezien m'n hoge ouderdom F.B. passender was – waarom weet ik niet!" Er zijn meer tekenen die de cesuur in zijn leven markeren. Zien we op de eerste foto's een nette, burgerlijke jongeman, met of zonder bril, als schrijver zien we 'een oudere, somber ogende heer met een kaarsrechte scheiding in zijn haar en een zware bril.' De omschrijving is van Aleid Truijens, die een turf van 660 pagina's aan hem wijdde (1) en vervolgens concludeert: 'Niet echt een frisse, sprankelende debutant.' Als schrijver maakte Hotz zijn debuut pas in 1976; hij had het publiekelijk muziek maken toen al ruim tien jaar achter zich gelaten.

In alles was Hotz een laatbloeier. Hij kocht pas een trombone in 1942, toen hij twintig was, daartoe reeds in zijn jeugd aangezet door het orkest van Isham Jones, naar het nummer 'That Red Head Gal', met 'die luie trombone-solo'. Voor hem geen blazers die 'loeiden als een olifant', maar mensen als Miff Mole en Bill Rank. Sprekend over luie trombonisten is het opmerkelijk dat een man als Jack Teagarden nergens in zijn leven voorkomt. Zijn smaak was dan ook een uiterst enge, onder kenners omschreven als 'oud-blank'. Hij oefende acht tot negen uur per dag, maar aanvankelijk zonder leraar en op de verkeerde manier.

In 1945, toen hij in de feestroes van de bevrijding dacht zijn spel te gelde te kunnen maken, stak de in die dagen zo gevreesde tbc – hij noemde het nog tering – een spaak in het wiel. Na een langdurig ziekbed, gedeeltelijk in Denemarken, raakte hij langzamerhand ingeburgerd in het oude-stijlmilieu van Den Haag. Hij schreef Eric Krans van de Dixieland Pipers een waardeerende brief, maar was niet enthousiast over de trombonist van de band, die overigens niet meteen vervangen hoefde te worden. Deze niet nader genoemde muzikant moet Wim Kolstee zijn geweest, die twee jaar later inderdaad door Hotz werd vervangen om een jarenlang hooggewaardeerd lid te worden van de Dutch Swing College Band. (2)

Hotz speelde de volgende tien jaar in diverse bands, waaronder de New Orleans Seven en de Western Jazz Group, bands waarmee hij tevens opnamen maakte voor de plaat. (3) Verder liggen er in Zweden nog vier onuitgebrachte titels op de plank, die in 1954 werden opgenomen door een groep onder leiding van de latere cartoonist Frits Müller (als Marc Mulèr).

In een interview evalueert collega Hans Roty het werk: "zijn grote muzikaliteit, zijn enorme stijlgevoel, zijn vermogen om composities en arrangementen te maken en zijn totale toewijding aan de muziek." Toch is hij nooit definitief doorgebroken in de muzikwereld: "Frits zat eindeloos te stileren, precies zoals hij later bij zijn verhalen deed."

Na 1974, toen Hotz vernam dat zijn eerste verhaal in literaire kringen geaccepteerd was, zette hij zich volledig aan het schrijven, daarin gestimuleerd door zijn oom en een heftige gebeurtenis in zijn leven als katalysator. De ene bundel verscheen na de andere; hij had het muzikantenleven definitief achter zich gelaten. Hij reageerde dan ook korzelig, toen in een van zijn

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG JAZZ OP PAPIER

F.B. Hotz, gekozen en ingeleid door Aleid Truijens.

Mannen spelen, vrouwen winnen : een keuze uit de verhalen.

Amsterdam : De Arbeiderspers, 2011.

380 pag.

ISBN 978-90-295-7514-0 softc.

Prijs 22 euro.

schaarse interviews Martin Schouten, zelf jazzliefhebber, in zijn eerste bestaan probeerde te wroeten. Aleid Truijens werd er enorm door gefascineerd: "Voor veel van zijn medemuzikanten was Hotz een trombonist en muziekliefhebber, die er voor de aardigheid wat bij schreef; voor de literaire vrienden was hij een schrijver, die vroeger wat liefhebberde in de muziek." En die twee werelden bleven bestaan tot over zijn crematie heen in 2000.

Toch zijn de twee activiteiten niet geheel gescheiden. Een zevental van zijn verhalen is doordrenkt van fragmenten over de muziek van zijn voorkeur. (4) Bovendien heeft hij zijn hele leven al geschreven, op kladjes, in dagboeken enz. Maar die zijn alle op last van hemzelf na zijn dood door zijn zuster vernietigd. Het is dan ook bewonderenswaardig hoeveel materiaal Truijens nog bij elkaar wist te halen om tot een zeer gedetailleerde biografie te komen. Daar komt bij dat zij totaal niet geïnteresseerd was in 'vestingwerken, luchtvaartpioniers, zeppelins, militaire strategieën, oldtimers en jazzmuziek uit de jaren twintig.' De jazzmuziek is er desondanks verbazingwekkend goed van af gekomen: zeker op honderd pagina's komt die geheel of gedeeltelijk aan de orde. Kenners als Herman Openneer en Jan Schoondergang zullen daarin een groot aandeel gehad hebben. Eén foutje is de al lang achterhaalde informatie over Jelly Roll Morton, wiens naam Ferdinand Joseph Lamothe is, geboren in 1890 en niet in 1885. (Een andere, voor haar als journalist onverklaarbare verschrijving is haar uitleg van de letters GPD, toentertijd de Gemeenschappelijke Pers Dienst; er staat Gemeentelijke, pag. 421).

Tegelijk met de biografie is er een door de biografe geselecteerde bundel van zijn verhalen verschenen. Op het omslag een jazztrio, met piano, bas, drums; schitterend getekend, maar de vraag is of dat wel overeenkomstig Hotz' specifieke smaak is. Na een gerichte zoektocht op internet blijkt de anonieme tekenaar de Amerikaan Ward Jenkins te zijn. De oorspronkelijke tekening is gedateerd 2005.

Wie nieuwsgierig is geworden naar Hotz' trombonespel moet zich tevreden stellen met één enkele opname van diens eigen compositie, Mister Toto Stomp, door de Dixieland Pipers uit 1950, terechtgekomen op een cd in het boek Leidse Jazzgeschiedenis (2008). De enige solistische bijdragen komen van leider Eric Krans op piano en Jan Morks op klarinet! Geen sterfeling schijnt op het idee gekomen te zijn in het zog van alle publiciteit rond Hotz van diens muziek en/of van zijn muzikale voorkeuren een compilatie op cd voor te bereiden. Ziedaar: zelden heb ik zo sterk ervaren welk een wereld van verschil er ligt tussen die van de literatuur en de jazzmuziek.

Jan J. Mulder

Voetnoten:

(1) Voorproefjes van Truijens' biografie zijn: De mythe van Ma-doerastraat no. 1, in: En dan nu de polonaise, Trespassers, 2008, pag. 130-143, en: Dol op vrouwelijke bediening, in: Jazz Bulletin, nr. 79 (juni 2011), pag. 36-39

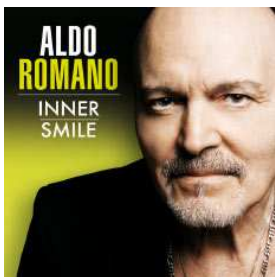
(2) Zie voor een schema van de achtereenvolgende bezettingen en een uiteenzetting over de eerste jaren van de Dixieland Pipers door Kolstee zelf: NJA-bulletin, nr. 21 (sept. 1996), pag. 44-48

(3) Een discografie van Hotz (en zijn vriend Pim Gras) verscheen in NJA-bulletin, nr. 39 (maart 2001), pag. 24-25

(4) Zie voor bibliografische gegevens mijn Jazz op Schrift, deel 3, 2008, nr. 29-66

CD-RECENSIES

ALDO ROMANO Inner Smile Dreyfus

Bezetting:

Enrico Rava (tp),
Baptiste Trotignon (p),
Thomas Bramerie (b),
Aldo Romano (d).

Eigenlijk is 'Inner Smile' een rare plaat: drummer Aldo Romano is de baas, maar hij laat zich niet als zodanig gelden: hij begeleidt 'gewoon'. Zonder poespas. Hij gunt trompettist Enrico Rava en pianist Baptiste Trotignon alle ruimte om hun ding te doen.

'Drummer Aldo Romano is de baas, maar laat zich niet als zodanig gelden.'

Dat de cd toch op zijn naam staat wordt gerechtvaardigd door het repertoire. Veel stukken zijn van zijn hand en zo drukt hij toch zijn stempel op het geheel. Op zijn eigen manier: smaakvol en bescheiden. Op 'Inner Smile' zijn ook enkele bekende stukken opgenomen: 'Old Devil Moon', 'I'm Getting Sentimental Over You' en 'My Funny Valentine'. Die thema's worden door de heren heel vrij geïnterpreteerd. Ze spelen ze lyrisch. Maar vergis u niet: onder die zachtheid zit een stevige 'bite'. Aldo Romano's eigen stukken worden met evenveel gevoel voor schoonheid uitgevoerd. Er wordt weldadig gemusiceerd. Jammer dat 'Anny's Lullaby' in de solo van Enrico Rava langzaam wordt weggedraaid. Zoiets bevreedt mij altijd enigszins. Verder is er niets op deze cd aan te merken.

Hessel Fluitman

Maak kennis met Aldo Romano; klik nu: <http://bit.ly/qGWYlz>

TUESDAY NIGHT ORCHESTRA In A Little Provincial Town A tribute to Bobby Jaspar and René Thomas Eigen beheer

Bezetting:

Yves Fernandez-Solino,
Jo Hermans, Daniel Vanderhoydonks,
Carlo Nardoza (tp),
Frederik Heirman,
Dree Peremans, Peter Delannoye,
Bart de Lausnay (tb),
Bruno Vansina,
Jan Eggermont, Andy Declerck,
Wietse Meys,
Vincent Brijs (sax),
Ewout Pierreux (p),
Guus Bakker (b)
Toon van Dionant (d).

'In A Little Provincial Town' van het Tuesday Night Orchestra is een eerbewijs aan twee Luikse jazzmusici: de gitarist René Thomas en de fluitist/tenorist Bobby Jaspar. De twee naoorlogse jazzmusici waren niet alleen bekend in Europa, maar werkten ook in de Verenigde Staten. De Belgische bigband Tuesday Night Orchestra werd in juli 2004 opgericht door bastrombonist Bart de Lausnay. Het orkest heeft veel jonge musici in de gelederen. De muziek op deze cd is geïnspireerd door composities van Thomas en Jaspar. De in Keulen wonende Francois de Ribaupierre heeft hun muziek voor bigband bewerkt. Hij maakte zelf een keuze uit de stukken van de twee Walen en voegde daar enkele composities in hun stijl aan toe.

'De jaren vijftig thema's van René Thomas en Bobby Jaspar klinken eigentijds. De cd biedt een helder en genuanceerd gespeeld programma.'

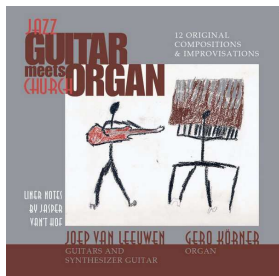
De Ribaupierre is er in geslaagd om de jaren vijftig thema's eigentijds te laten klinken. De solisten gaan uit van hun eigen kwaliteiten, waardoor een helder en genuanceerd gespeeld programma resulteert. Dat is ook te danken aan de kwaliteit van de opnamen, die in de Fattoria studio in Hannover werden gemaakt.

Voor Belgische jazzliefhebbers zullen de composities van Jaspar en Thomas waarschijnlijk bekender klinken dan voor Nederlandse liefhebbers. Maar hoe dan ook, ze mogen er zijn. De twee Luikenaren waren niet voor niets internationaal bekend waren. Waag ik me aan een vergelijking, dan bestempel ik het Brussels Jazz Orchestra als een Belgisch Jazzorkest of the Concertgebouw. Het Tuesday Night Orchestra plaats ik op dezelfde hoogte als het Rotterdam Jazz Orchestra.

Hessel Fluitman

Maak kennis met deze bigband: <http://bit.ly/qSfFB9>.

**JOEP VAN LEEUWEN EN
GERO KÖRNER**
Jazz Guitar meets Church Organ
ORGANpromotion Duitsland
(www.joepvanleeuwen.nl)

Bezetting:

Joep van Leeuwen (g),
Gero Körner (kerkorgel).

ENRICO RAVA
**Complete Remastered Recordings on
Black Saint & Soul Note:**
Il Giro del Giorno in 80 mondi
Andanada
Rava String Band
Secrets
Electric Five

Bezetting:

Enrico Rava (tp, flh),
Diverse andere musici.

VERVOLG CD-RECENSIES

Dat de Limburgse conservatoriumdocent Joep van Leeuwen een uitzonderlijk instrumentalist is, wisten we al. In een vorige Jazz-Flits heb ik zijn solo-cd 'It could happen to you' de hemel in geprezen. Omdat Van Leeuwen de traditie van jazzgitaar spelen zoveel eer aandeed.

'Kerkorgel en jazzgitaar verenigen in twaalf composities, is dat niet vragen om problemen?'

Dat dezelfde Joep van Leeuwen zich met de Duitse organist Gero Körner (op kerkorgel) heeft gewaagd aan een groots experiment, tekent 's mans lef bij het zoeken van nieuwe uitdagingen. Kerkorgel en akoestische jazzgitaar en synthesizergitaar verenigen in twaalf originele composities, is dat niet vragen om problemen? De musici uiten in de 'liner notes' zelf hun twijfels. Om vervolgens op de cd 'Jazz Guitar meets Church Organ' een glashelder antwoord te geven: niet alleen is de combi mogelijk; al improviserend hebben Joep (1955) en Gero (1976) een prachtplaat geproduceerd.

De mannen vervlechten jazz uit de jaren vijftig en klassieke fuga's straffeloos met avant-gardistische klanken. Het is wel even wennen aan het palet. Maar bij een tweede keer draaien, ga je dit album waarderen. Melodisch zitten de stukken stevig in elkaar; met pittige lijnen gebaseerd op rockachtige 'riffs'. Het welluidende orgel van de Saint Apollinaire kerk in het Belgische Bolland is tamelijk droog opgenomen met alleen natuurlijk reverb. De gitaarklanken, ook de elektronische, zijn daar superieur in gemixt. Alle hulde voor de technische mensen achter dit project. Maar vooral chapeau voor de creativiteit van Van Leeuwen en Körner.

Hans Invernizzi

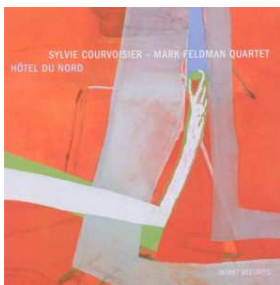
Bekijk dit duo tijdens een optreden: <http://bit.ly/o7jHJJ>

De Italiaanse labels Soul Note en Black Saint zijn bezig aan een reeks heruitgaven van werk van artiesten uit hun stal. 'Remastered' en in verzameldoosjes. In de vorige JazzFlits stond ik al stil bij een box van bassist Charlie Haden en nu is het de beurt aan de Italiaanse trompettist Enrico Rava. In zijn 'Complete Remastered Recordings on Black Saint & Soul Note'-box zitten vijf albums. Op die albums worden stevige stukken (met elektrische gitaren) afgewisseld met meer ingetogen werk. Het spel van Rava is telkens geïnspireerd en getuigt van veel zeggingskracht. Elke cd in de box heeft zijn eigen waarde. 'Il giro del Giorno in 80 mondi' (oftewel: Rond de dag in 80 werelden) uit 1976, was Rava's eerste eigen plaat. Gitarist Bruce Johnson presenteert zich scherp rockend, maar tevens in bescheiden, akoestisch werk. Op het album 'Rava String Band' is Enrico Rava met een strijkorkest in de weer. De strijkers begeleiden swingend, geheel vanuit het jazzidoom. Op 'Electric Five' toont Rava twee gezichten. Enerzijds staan er heel vrije en rockende gitaarstukken op en anderzijds 'keurig gespeeld' werk, zoals 'La Strada' van Nino Rota en 'Boplicity'. In 'Milestones' blijft Rava dicht bij de compositie, al zet hij het stuk wel naar zijn hand. En zo hoort het ook. Kortom, een box met diverse, potente jazz uit Italië. Jazz die niet echt makkelijk verkrijgbaar was, maar die dank deze heruitgave verder in de wereld kan doordringen.

Hessel Fluitman

Bekijk een nog jonge Enrico Rava: <http://bit.ly/ppGRTw>.

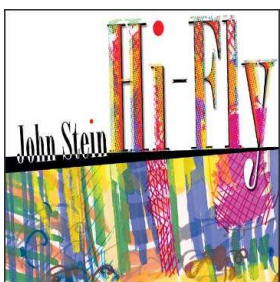
**SYLVIE COURVOISIER –
MARK FELDMAN QUARTET**
Hôtel du Nord
Intakt

Bezetting:

Sylvie Courvoisier (p),
Mark Feldman (vi),
Thomas Morgan (b),
Gerry Hemingway (d).

JOHN STEIN
Hi Fly
Wailing city Sound

Bezetting:

Jake Sherman (p, hammond),
John Stein (g),
John Lockwood (b),
Zé Eduardo Nazario (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

'Hôtel du Nord' is de derde cd van het echtpaar Feldman-Courvoisier op het Zwitserse label Intakt. Het is de tweede die ze met bassist Thomas Morgan en drummer Gerry Hemingway maakten. De muziek op dit album is een mix van klassiek en jazz. Feldman en Courvoisier voegen zich daarmee bij de zogenoemde derdewegstroming. Een stroming waarbij internationaal weer steeds meer groepen en ensembles aanhaken. In eigen land is het Clazz Ensemble daar een sprekend voorbeeld van.

'Dit is geen cd voor 'foottappers', maar voor mensen die het geduld kunnen opbrengen voor deze etherische muziek.'

Pianiste Sylvie Courvoisier en violist Mark Feldman leverden de muziek voor dit album. Het klinkt alsof die volledig is uitgeschreven. Dat is niet het geval. Er wordt veel geïmproviseerd. Mark Feldman is op dat gebied voor geen kleintje vervaard. U kent wellicht zijn werk voor de groep Bar Kokhba van John Zorn. De muziek op 'Hôtel du Nord' is echter van een geheel ander kaliber. De spanning wordt gezocht in het fijnzinnig samenspel tussen de vier leden van het kwartet. Bij de klanken van piano en viool krijg je visioenen van ongerepte winterse landschappen. Van de schoonheid daarvan. Op de laatste drie stukken (van de in totaal zeven) wordt collectief geïmproviseerd. Beschaafd, navolgbaar, maar toch ook, en dat klinkt misschien wat tegenstrijdig, extreem. De vier geven elkaar alle ruimte. Ze spelen geconcentreerd en gedisciplineerd. Communiceren met elkaar en voorzien elkaars spel van commentaar.

'Hôtel du Nord' is geen cd voor 'foottappers', maar voor mensen die het geduld opbrengen om deze etherische muziek te willen leren kennen.

Hessel Fluitman

Maak kennis met dit Quartet; klik hier: <http://bit.ly/ntQA6k>.

Om maar meteen met de deur in huis te vallen: John Steins 'Hi Fly' is een heldere productie met heerlijke toegankelijke jazz. Het album laat een mooi lopende gitaar, stevig drumwerk, puntig toetsenspel en een dragende contrabas horen. Wat wil je nog meer? Op deze cd speelt een Amerikaans kwartet een mix van eigen stukken en traditionals, zoals 'Speak Low' van Kurt Weill, 'High Fly' van Randy Weston, 'Laura' van Raskin, en 'Mercer' en 'Love Letters' van Victor Young. De gitarist heeft een 'schoon' geluid, zoals Kenny Burrell. De overige groepsleden passen zich daaraan naadloos aan. Je hoort vier zelfbewuste muzikanten die samen hun ding doen. Ze staan zo stevig in hun schoenen, dat ze de ballad 'Laura' in een redelijk opgewekt tempo spelen.

'Een productie met heerlijke toegankelijke jazz.'

Dit is eigenlijk exemplarisch voor de hele cd. Stein en zijn kompanen houden van tempo maken. Ook de bekende stukken spelen ze net een beetje sneller dan we gewend zijn. Toch blijven ze zeer genuanceerd en to the point spelen. Dat ze ook gas terug kunnen nemen, tonen ze met het lui gespeelde 'Lazy Afternoon'. 'Hi Fly' van John Stein bewijst maar weer eens dat achter de horizon nog veel moois valt te ontdekken.

Hessel Fluitman

Luister naar fragmenten van dit album: <http://bit.ly/paleg>

CORRIE EN DE GROTE BROKKEN Vier!

Brokken Records

(www.corrieendegrotebrokken.nl)

Bezetting:

Bob Fosko, Beatrice van der Poel (voc),
Angelo Verploegen (tp),
David Rothschild (tb), Jasper Blom (ss, ts),
Rutger van Otterloo (as, bars),
Corrie van Binsbergen (g),
Wouter Planteijdt (g, voc),
Dionys Breukers (keyb, sampling), Hans
Hasebos (vib, mar),
Hein Offermans (b, bg), Arend Niks (d).

MARK ALBAN LOTZ Istanbul Improv Sessions May 4th Evil Rabbit

(www.evillrabbitrecords.eu)

Bezetting:

Mark Alban Lotz
(fl, pic, a-fl, b-fl, prepared flute),
Şevket Akinci (g),
Kevin W. Davis (c),
Korhan Erel (laptop),
Robert Reigle (ts),
Volkan Terzioğlu (ts).

VERVOLG CD-RECENSIES

Het is dit jaar 25 jaar geleden dat gitariste/componiste Corrie van Binsbergen haar eerste eigen band formeerde, Corrie en de Brokken. Tien jaar later kwam ze met een uitgebreide versie, de Grote Brokken, waarmee ze een aantal tournees deed en drie cd's maakte. Na een paar jaar stilte komt dit twaalfkoppige gezelschap nu weer op de been voor een feestelijke tournee. Speciaal voor dit doel stelde de bandleidster een Greatest Hits-album samen, en dat ligt nu onder de titel 'Vier!' in de winkel.

'Wat boven alles uitstijgt is het enorme speelplezier.'

Samengebald op één cd laten de hoogtepunten uit de drie cd's horen hoe sterk het gezelschap is, en hoe breed van muzikale snit. Met twee theatrale zangers (Bob Fosko en Beatrice van der Poel) neigt de muziek soms in de richting van de cabaretseke popsong (zoals 'Vrijheid', op tekst van Fosko). Maar er is even goed ruimte voor Van Binsbergens liefde voor de muziek van Frank Zappa ('Zootsuit I & I' is aan hem opgedragen), funky rock ('Dingwall's Dazzle Dance') en jazzachtige blazersarrangementen. Met instrumentale toppers als Angelo Verploegen, Jasper Blom en Hans Hasebos in de gelederen kan de band bovendien bogen op fantasierijke improvisaties, hoewel er meer vastligt dan in Van Binsbergens kleinere ensembles. Wat boven alles uitstijgt, is het enorme speelplezier, dat in de live-opnames door het publiek van passend applaus wordt voorzien.

Herman te Loo

Bekijk hier een video over 'Vier!': <http://bit.ly/obpMGB>.

Het was in mei vorig jaar een vruchtbare week voor de Utrechtse fluitist Mark Alban Lotz in Istanbul. Eerder verscheen bij het label LopLop de cd 'Istanbul Improv Sessions May 5th', waarop Lotz te horen was in het gezelschap van een aantal prominente leden van de improvisatiescene van de Turkse metropool. Dit vervolg is een sessie van een dag eerder met het Turkse kwintet Islak Köpek. Het gezelschap kent een bijzondere samenstelling (twee tenorsaxofoons, gitaar, cello en laptop) en bedient zich van gehele vrije improvisatie. Voor Lotz een 'gespreid bedje', ware het niet dat zulke zekerheden in de geïmproviseerde muziek niet bestaan. Wel maakt de fluitist dankbaar gebruik van de ruimte die de leden van Islak Köpek elkaar laten, en die een voorwaarde zijn voor hun avontuurlijke, open muziek. De afwezigheid van een (potentieel dominante) slagwerker onderstreept dat nog eens. In de vijftien stukken blinken de zes heren uit in alert luistergedrag, want de improvisaties lopen nergens vast en maken zeker geen gebruik van de automatische piloot. Soms zijn er duo's en trio's te horen (net als op de LopLop-cd), en soms komt het hele sextet aan het woord, zoals in het spannende, gedreven 'Our'. Verder zijn er fascinerende boventoonverkenningen (de lange noten van de drie blazers in 'Stop'), confrontaties tussen elektronica en akoestische instrumenten ('Mouthtrap') en verrassende bewerkingen door de laptop (de klanken van een speelgoedpiano in 'Mouthstrap'). Lotz loopt met plannen rond om in Nederland een ontmoeting tussen Turkse en Nederlandse improvisatoren te laten plaatsvinden. Op basis van het tweeluik van deze sessies lijkt dat een uitstekend plan.

Herman te Loo

Luister naar fragmenten van dit album: <http://bit.ly/plAtNG>

SASKIA LAROO, WARREN BYRD
Two Of A Kind
A tribute to Miles & Monk
Laroo records

Bezetting:

Saskia Laroo (tp, b),
 Warren Byrd (p, perc, voc).

DANNY GRISSETT
Stride
Criss Cross 1337

Bezetting:

Danny Grissett (p),
 Vicente Archer (b),
 Marcus Gilmore (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Saskia Laroo speelt trompet en heeft zich de afgelopen dertig jaar een heel palet stijlen en speelwijzen eigen gemaakt. Ze speelt Caribbean, Afrikaans, bebop, dance, akoestisch of met elektronica. Het maakt haar niet zoveel uit. Ze doet het allemaal met veel plezier. Toch lijkt het er op dat akoestisch en bebop bij haar een streepje voor hebben. Rond de eeuwwisseling maakte Laroo met saxofonist Teddy Edwards regelrechte bebop-cd's.

'Het lijkt er op dat akoestisch en bebop bij Saskia Laroo een streepje voor hebben.'

En ook haar nieuwe cd 'Two Of A Kind' bevat deze muziek. Die speelt ze in een duobezetting, samen met pianist Warren Byrd. De twee werken reeds jaren samen; in 2005 traden ze al samen op. Op hun eerste gezamenlijke cd staat een mix van stukken van Miles & Monk, gelardeerd met eigen composities en afge-maakt met Golsons 'I Remember Clifford'. Het samenspel doet aan kamerjazz denken. Hoe ze de stukken structureren is goed te volgen. 'Well you needn't' wordt met veel plezier uitgewerkt en 'Mysterioso' krijgt een lekker droge uitvoering. Als Saskia Laroo op enkele nummers de contrabas ter hand neemt, merk je dat de klank van alleen trompet en piano wat Spartaans is, ook al klinkt die piano warm en vol. Met een bas erbij wordt het geluid onmiskenbaar robuuster. Maar een bezetting van louter trompet en piano heeft zeker ook zijn charmes. Het krappe uur dat de cd duurt, kun je immers op de voet volgen wat er tussen die twee gebeurt.

Hessel Fluitman

Het internationaal gewaardeerde Twentse label Criss Cross gaat onvermoeibaar door met het op de wereld zetten van cd's met Amerikaanse nieuwe jazz. 'Stride' van pianist Danny Grissett is zijn vierde album als leider. Bassist Vicente Archer stond hem op al die cd's terzijde. Slagwerker Marcus Gilmore doet bij deze opnamen voor het eerst mee. Hij is echter geen onbekende voor de anderen, want Gilmore is al enkele jaren van de partij tijdens concerten. De muziek van het trio heeft een spanningsboog die steeds over de gehele compositie reikt. Leider Grissett toont bij het bouwen van die boog telkens weer dat hij over veel zelfver-trouwen beschikt.

'Stride' is het vierde album van Danny Grissett als lei-der en een heel toegankelijk en warm album.'

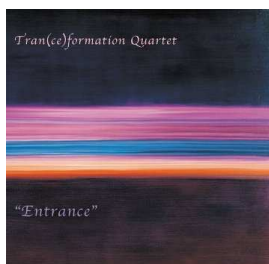
Verrassend is de keuze van een etude van Chopin (opus 10, nr. 6 in e-mineur). Grissett improviseert gedragen en respectvol op het materiaal van de Poolse componist. Maar Danny Grissett neemt ook de jaren dertig-hit 'Two Sleepy People' onder han-den. Het nummer is een eerbetoon aan de tijdens de opnamen pas overleden pianist Hank Jones. Diens toucher vindt Grissett onovertroffen. Verder staan op het album composities van Tom Harrell, Nicolas Payton (bij beide trompettisten werkte Grissett enkele jaren) en Leonard Bernstein. En ook schreef Grissett zelf wat stukken. In al die stukken slaagt de pianist wat mij betreft met glans. Met een intense interpretatie van Bernsteins 'Some Other Time' wordt de schijf afgesloten. Alles bij elkaar is 'Stride' een heel toegankelijk en warm album.

Hessel Fluitman

Luister naar fragmenten van dit album: <http://bit.ly/pAvNij>

TRAN(CE)FORMATION QUARTET**Entrance**

Leo Records

Bezetting:

Giorgia Santoro (fl, a-fl, b-fl, bansuri),
Adolfo La Volpe (g, el-g, fretless g, elektro-
nica), Marco Bardoscia (b),
Vito De Lorenzi (d, tabla, esraj, perc).

PASCAL SCHUMACHER QUARTET**Bang My Can**

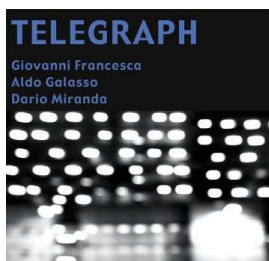
Enja

Bezetting:

Pascal Schumacher (vib),
Franz von Chossy (p),
Christophe Devisscher (b), Jens Dümpe (d).

TELEGRAPH**Telegraph**

Leo Records

Bezetting:

Giovanni Francesca (g, live electronics),
Dario Miranda (b, bg, shruti box, kalimba,
live electr), Aldo Galasso (d, perc).

VERVOLG CD-RECENSIES

'Ingetogen' is het woord dat het beste de muziek van het Italiaanse kwartet Tran(ce)formation omschrijft. De zes stukken op 'Entrance' kenmerken zich door rustige tempi en fraai geschilderde klanklandschappen. Drukdoenerij houden ze op een veilige afstand. Dat is maar goed ook, want door de consequente sfeer is het een sterk album geworden, met een stevige Indiase component. Die ontstaat door het instrumentarium (slagwerker De Lorenzi bespeelt tabla en esraj, een soort gestreken sitar; bovendien klinkt de fretloze gitaar van La Volpe ook wat sitarachtig), maar ook door de melodievoering.

'Een sterk album zonder drukdoenerij.'

Het orkestrale 'Addio Solo', bijvoorbeeld, heeft zeer Indiaas aandoende melodielijnen. De combinatie van deze oosterse invloed en de improvisaties van het viertal plaatst ze in de hoek van Oregon. Met name het openingsstuk, 'Piccola Canzona Affondata', met de akoestische gitaar en de tabla, doet erg denken aan het werk van de legendarische Amerikaanse band.

Herman te Loo

De Luxemburgse vibrafonist Pascal Schumacher heeft al bijna tien jaar zijn eigen kwartet. In eerste instantie met Jef Neve als pianist, maar de laatste jaren met Franz van Chossy achter de ivoren toetsen. De bas wordt bespeeld door Christophe Devisscher (kwartetlid van het eerste uur) en het slagwerk door Jens Dümpe. De vier leden leveren elk composities aan en bepalen zo ieder voor zich het muzikaal functioneren van het kwartet. Hoewel de bezetting van het kwartet gelijk is aan die van het Modern Jazz Quartet, is hun muziek geheel van deze tijd. Het is geen 'klassiekerige' jazz dat de pot schaft. Het kwartet creëert nieuwe muziek, met een eigen kleur en stijl. De spanningsboog zit 'm niet in de swing per maat, maar strekt zich over de gehele compositie uit. Zet deze cd dus niet ter verstrooiing op. De muziek vraagt om een luisterend oor. Bijzonder is het laatste stuk 'Ghosttrackmusic', waarin Dümpe en Schumacher samen met de technicus een spel met stilte en enkele terugkerende motieven spelen. Zo laten ze trage spookachtige muziek ontstaan. Een verrassende afsluiting.

Hessel Fluitman

Bekijk een video over dit album: <http://bit.ly/jwsGar>

Dat het Italiaanse trio Telegraph al tien jaar bestaat, is goed te horen op het titelloze debuut. De mannen combineren een gitaar-bas-drumsbezetting met live elektronica. Dat zorgt soms voor fraaie atmosferische muziek, al vanaf de opening van het album. Met een soort accordeonklank als basis zweeft het drietal een wereld binnen die aan het duo Fripp & Eno doet denken.

'Dit is een afwisselend debuut voor liefhebbers van atmosferische gitaargerichte muziek.'

Later zijn er nog meer tracks (die allemaal de titel 'Mod' en een cijfer dragen) die zich in deze muzikale contreien afspelen. Wanneer de zweverige elektronica gecombineerd wordt met een stevige beat, komen we al snel op het terrein van Bill Frisell, en dat is hoorbaar een grote invloed op tracks als 'Mod 2' en 'Mod 6'. Conclusie: een afwisselend debuut voor liefhebbers van atmosferische gitaargerichte muziek.

Herman te Loo

ALEX SIPIAGIN
Destinations Unknown
Criss Cross 1336

Bezetting:

Alex Sipiagin (tp),
 Chris Potter (ts),
 David Binney (as),
 Craig Taborn (p, Fender Rhodes),
 Boris Kozlov (b),
 Eric Harland (d).

ELLIOTT SHARP
The Age of Carbon
Intakt 188

Bezetting o.a.:

Elliott Sharp
 (bg, gt, sax, kl, slab, pantar, voc)
 Leli Dalaba (tp),
 Ken Heer, Jim Staley (tb),
 Dave Hofstra (tuba)
 Zeena Parkins (elect. Harp),
 David Weinstein (sampler, keyb),
 Marc Sloan (bg),
 Samm Bennett (electr d, perc),
 David Linton, M.E. Miller, Jim Mussen (d),
 Charles K. Noyes (d, perc. Zaag),
 Jane Tomkiewicz (perc),
 Joseph Trump (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Voor 'Destinations Unknown' heeft trompettist Alex Sipiagin een soort Criss Cross All Star-band om zich heen verzameld. Op de pianist na heeft elk lid van deze groep al aan een flink aantal opnamen voor dit Nederlandse label meegedaan. In de stukken die Sipiagin voor dit album aanleverde, staan de blazers centraal. Alle drie zijn dat bedreven lezers, die hun sporen al ruimschoots hebben verdiend. Als het moet spelen ze zonder veel problemen in een gehaast tempo. Maar meestal wordt gekozen voor een beheerst tempo, dat ze van een leien dakje afaakt. De titels van de stukken verwijzen naar de plekken in de wereld, waar ze geschreven zijn. In Thailand, waar een orkaan in aantocht was, of in de snelle Thalys van Parijs naar Amsterdam.

'De composities kenmerken zich door ingewikkelde akkoordenschema's. Een schijf voor liefhebbers van intensieve jazz.'

In 'Calming' vinden we de huiselijke rust terug, na de reis. Ook deze compositie kenmerkt zich door een ingewikkeld akkoordenschema, waardoor het ook na thuiskomst nog hard werken is voor de heren. Eén stuk is niet van de hand van Sipiagin: 'Meu Canario Vizinho Azul' van de Toninho Horta. Het stuk mag dan geschreven zijn door een Braziliaan, het arrangement van Sipiagin voor de drie blazers gaat de klassieke kant op. De blazers maken samen een mooi weefwerk. Liefhebbers van intensieve jazz kunnen met deze schijf hun hart meerdere malen ophalen.

Hessel Fluitman

Luister naar fragmenten van de cd: <http://amzn.to/olT2X3>

Als u wil weten aan wie Nederlandse nu-jazzgroepen als Phase Five (met saxofonist Yuri Honing), Monsieur Dubois of Surfcake (van toetsenist Mike Roelofs) schatplichtig zijn, dan moet u eens luisteren naar het werk van de Amerikaanse gitarist-componist Elliott Sharp (E#). Alles wat hij tussen 1984 en 1991 op plaat en cd heeft gezet met zijn formaties Carbon en het Orchestra Carbon is nu verzameld op drie cd's onder de titel 'The Age of Carbon'. Cd's vol nerveus kabaal, rauwe muziek met een hoog adrenalinegehalte. Muziek die in die jaren wel vaker werd opgenomen. Met wel erg basaal drumwerk. Dat Sharp een klassieke muziekopleiding heeft genoten hoor je aan deze muziek niet af.

'Nerveus kabaal, rauwe muziek met een hoog adrenalinegehalte en wel erg basaal drumwerk.'

Dankzij die opleiding kan hij wel componeren. Sharp was een van de eersten die de laptop ging gebruiken om klanken te creëren. Hij verlegde de grenzen van de muziek en inspireerde andere muzikanten om die nieuwe grenzen verder te onderzoeken. De Nederlandse nu-jazzmusici deden dat en spelen melodieuze en toegankelijker muziek. Lichter van toon en minder basaal. Rechtlĳnig geredeneerd is er sprake van verwatering van het origineel. De tijd zal leren of Elliott Sharp een plaats in de muziekgeschiedenis krijgt of met een voetnoot genoeg moet nemen.

Het beluisteren van de drie cd's vraagt een goede conditie en navenant uithoudingsvermogen. Ter geruststelling: de slagwerkers werkten niet allemaal tegelijk aan alle opnamen mee. Maar met twee of drie per cd, moet je wel rekening houden.

Hessel Fluitman

OP ONDERZOEK

JAZZ AND NATIONAL IDENTITIES CONFERENTIE

Wereldwijd houden musicologen zich bezig met de vraag wat 'jazz' betekent, niet alleen als een muziekpraktijk, maar ook als drager van sociaal-culturele betekenissen. Op het Jazz and National Identities congres (van 2-4 september op het Conservatorium van Amsterdam) kwamen tal van deze onderzoekers bijeen. Het congres werd georganiseerd door de onderzoeksgroep Rhythm Changes, die zich heeft toegelegd op onderzoek naar jazz in een brede sociaal-culturele context rond thema's als nationale identiteit, stereotypen en muzikale representatie. Ten grondslag aan dit initiatief ligt onder meer de zoektocht naar alternatieven voor onderzoek naar jazz, dat tot recentelijk gedomineerd en voorgeschreven werd door de notie van jazz als een (zwart)-Amerikaanse muziekpraktijk. De muziekstilistische ontwikkelingen van jazz buiten Amerika, in het bijzonder vanaf 1960, zijn tot nu toe onvoldoende erkend binnen deze gecanoniseerde jazzgeschiedenis. De constructie van de jazzgeschiedenis als een coherent geheel van opeenvolgende stilistische perioden en iconische, representatieve musici, heeft geleid tot een overgesimplificeerd beeld van het verleden van jazz. Al in 1991 schreef de criticus Scott DeVeaux hierover in zijn baanbrekende artikel 'Constructing the jazz tradition.'

Dat een diversiteit aan internationale jazzpraktijken onvermijdelijk is werd duidelijk tijdens de vele presentaties op vrijdag en zaterdag. Onderwerpen varieerden van de culturele en muzikale transformaties van Estlandse jazz tijdens het late Stalinisme, politiek en poëzie binnen de Spaanse flamenco-jazz omstreeks 1960, jazzonderwijs in Zuid-Afrika tot de internationale verspreiding van het Europese blaasorkest. In het kader van Nederlandse jazz spraken prof. dr. Walter van de Leur, Floris Schuilting en ondergetekende. Tijdens mijn presentatie betoogde ik dat niet-Amerikaanse musici, als ze al genoemd werden, begrepen werden op basis van hun gelijkenis met Amerikaanse jazzpraktijken en niet op basis van wat hun juist anders maakte (zie mijn columns in JazzFlits 151 en 153).

Een van de belangrijke discussies tijdens het congres betrof de vraag hoe je de geschiedschrijving en ander onderzoek naar jazz zo kunt invullen dat het recht doet aan de diversiteit aan jazzpraktijken. Enerzijds is simplificatie van het verleden onvermijdelijk; in bijvoorbeeld onderwijs en journalistiek is het ondoenlijk om aandacht te besteden aan alle muzikale en cultuurhistorische gebeurtenissen en ontwikkelingen. Tijdens de discussies werd terecht opgemerkt dat tijd en ruimte belangrijke praktische beperkingen vormen in het streven naar een representatief beeld van 'jazz'. Anderzijds was er tijdens de discussies overeenstemming over het feit dat de factor tijd een wel erg makkelijk excuus is om de selectieprocessen te rechtvaardigen.

Waarom is deze discussie zo belangrijk? Uiteindelijk gaat het om een groeiend bewustzijn van onze constante dialoog met het verleden. De jazzgeschiedenis is een belangrijke betekenisgever en een maatstaf voor wat wij op dit moment beschouwen als jazz. De manier waarop deze wordt gepresenteerd in geschiedenisboeken, documentaires en iTunes, zal ook bepalen wat jazz in de toekomst voor ons zal betekenen. Het is van groot belang om ons te realiseren dat we selecteren uit het verleden. Interessanter nog, is de vraag naar wat we weglaten. En waarom.

Loes Rusch

Loes Rusch is als promovenda verbonden aan de Faculteit der Geesteswetenschappen van de Universiteit van Amsterdam. In het kader van het 3-jarige project Rhythm Changes onderzoekt zij de Nederlandse jazzcultuur in de periode 1960 - 1980.

NEDERLANDSE JAZZSTRATEN

In een aantal Nederlandse gemeenten zijn straten naar jazzmusici vernoemd. De allereerste jazzmuzikant die deze eer te beurt viel was Duke Ellington. Hij kreeg een laan in Roosendaal. Rotterdam spant de kroon. Daar kunnen een veertigtal 'jazzstraten' worden ingeslagen. Paul Karting en Hans Zirkzee maakten een overzicht, waarvoor ze onder meer gebruik maakten van informatie uit het Jazz Bulletin.

Ann Burtonstraat, Leiden
 Billie Holidaypad,, Arnhem
 Boy Edgarstraat, Amsterdam
 Bud Powellstraat, Middelburg
 Duke Ellingtonlaan, Roosendaal
 George Gershwinstraat, Zaandijk
 Glenn Millerhof, Hoorn
 King Olivereiland, Den Haag
 Lester Youngstraat, Amersfoort
 Louis Armstrongerf, Bergen op Zoom
 Miles Davislaan, Eindhoven
 Reinhardtrode, Zoetermeer
 Stan Kentonlaan, Beverwijk
(Bron: Jazz Bulletin)

En in Rotterdam:

Ab de Molenaarpad
 Art Tatumstraat
 Arthur Parisusstraat (Kid Dynamite)
 Ben Websterstraat
 Bessie Smithstraat
 Billie Holidaylaan
 Boy Edgarstraat
 Cees Seepad
 Charlie Mingussingel
 Charlie Nederpeltstraat
 Charlie Parkersingel
 Charlie Shaverssingel
 Clara de Vriesstraat
 Cole Porterstraat
 Coleman Hawkinspad
 Duke Ellingtonstraat
 Eric Kranspad
 Erroll Garnerstraat
 Fats Wallerhof
 Ferry Wiennekestraat
 John Coltranestraat
 Joost van Ospad
 Lenny Tristianostraat
 Louis Armstrongweg
 Maurice van Kleefstraat
 Max Woiskistraat
 Nat King Colesingel
 Nico de Rooystraat
 Paul Desmondstraat
 Paul Whitemansingel
 Red Debroystraat
 Stan Kentonstraat
 Teddy Cottonstraat
 Thelonious Monkpad
 Ton Wijkampstraat
 Toon van Vlietstraat
 Wessel Ickenstraat

FESTIVALS

Les Rois du Foxtrot komen naar de Doctor Jazz Dag. (Persfoto)

94ste DOCTOR JAZZ DAG

Hof van Wageningen, Wageningen

15 oktober 2011

(<http://www.doctorjazz.nl/data/djd94b.html>)

Met onder anderen: Les Rois du Foxtrot, Friends of New Orleans, The Scat Cats ('s middags) en de verzamelaarsmarkt met platen, boeken, cd's, dvd's, bladmuziek etc. ('s morgens).

JAZZ AT THE HOP

Het Park, Hoorn

1 oktober 2011

(<http://bit.ly/qz3BpU>)

Met onder anderen: Kim Hoorweg en The Houdini's.

VARIA

Frans koeien houden van classic jazz

De Amerikaanse band The New Hot 5 nam de proef op de som in het Franse plaatsje Autrans. Ze zetten bij een weiland 'When The Saints Go Marching In' en zagen de koeien zich verdringen op de eerste rij. Ogenscheinlijk zeer geboeid luisterde het vee toe. Kijk mee: <http://www.youtube.com/watch?v=IXKDu6cdXLI>.

Nieuwe website Blijje Jazz informeert over classic jazz

Blijje Jazz is een nieuwe loot aan de boom van Nederlandse jazzwebsites. De site informeert over jazz uit de periode 1900 tot pakweg 1950 en geeft een gratis nieuwsbrief uit. Die Blijje Jazz-brief wordt per e-mail verspreid en verschijnt zodra er genoeg nieuws is. De eerste Blijje Brief is hier te bekijken: <http://www.blijjecz.nl/BB01/BB01.html>.

Doctor Jazz Magazine 214 uit

Nummer 214 van het Doctor Jazz Magazine is uit. Op de voorpagina staat zangeres Catherine Russell. Bekijk hier de inhoudsopgave: <http://www.doctorjazz.nl/data/data/djm214.html>.

Fototentoonstelling 44 jaar ICP in Mahogany Hall

In jazzclub Mahogany Hall (Edam) wordt 9 oktober een fototentoonstelling over 44 jaar ICP geopend. De foto's zijn van Pieter Boersma, die het ensemble sinds 1967 volgt. De opening wordt muzikaal opgeluisterd door Misha Mengelberg (p), Han Bennink (d), Michael Moore (rieten) en Ernst Glerum (b). De tentoonstelling loopt tot 17 december. (<http://www.mahoganyhall.nl>)

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 19 september 2011

- 1. Deep Blue Organ Trio**
Wonderful!
(Origin)
- 2. Giacomo Gates**
Revolution Will Be Jazz:
The Songs Of Gil Scott-Heron
(Savant)
- 3. Cedar Walton**
The Bouncer
(HighNote)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(\[www.jazzweek.com\]\(http://www.jazzweek.com\)\)](#).

OVERLEDEN

Eddie Marshall, 7 sept. 2011 (72)

Amerikaans drummer. Werkte met Bob-bly Hutcherson, Kenny Burrell, Toshiko Akiyoshi, Ahmad Jahmal e.a.

Graham Collier, 9 sept. 2011 (75)

Brits bassist, bandleider en componist.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

Logo: Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

Logo: Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

MILES DAVIS OP CULTURA 24

Miles Davis op het North Sea Jazz Festival. (Foto: Joke Schot)

Op 28 september is het twintig jaar geleden dat trompettist Miles Davis overleed. Daarom besteedt het digitale kanaal Cultura 24 een week lang elke avond rond 22.00 uur aandacht aan hem:

Maandag 26 september 2011, 22.00 uur **Live op North Sea Jazz 1984**

Miles Davis aan het werk tijdens een concert op het North Sea Jazz Festival in 1984. In zijn band onder anderen Darryl Jones op bas (hij zou later Bill Wyman vervangen in The Rolling Stones) en John Scofield op gitaar. Opgenomen door de AVRO en sinds 1984 nimmer meer te zien geweest.

Dinsdag 27 september 2011, 22.00 uur **Live op North Sea Jazz 1985**

Een jaar later stond Davis opnieuw op North Sea Jazz. Met bijna dezelfde band. De mannen beginnen met hun versie van Cyndi Laupers 'Time after time', te vinden op zijn dat jaar verschenen comebackalbum 'You're under arrest'. Opgenomen door de AVRO en sinds 1985 niet meer te zien geweest.

Woensdag 28 september 2011, 22.00 uur **The Miles Davis Story deel 1**

'The Miles Davis Story' is een tweedelige documentaire van Mike Bibb, gemaakt voor het Engelse Channel 4. In deel 1 gaat het van Davis' jeugd en zijn vroege bop-periode tot aan de opnamen van 'Kind of Blue'.

Donderdag 29 september 2011, 21.45 uur **The Miles Davis Story deel 2**

In deel 2 van 'The Miles Davis Story' wordt de periode behandeld van 'Kind of Blue' (nog altijd de best verkochte jazzplaat ooit) tot aan Davis' laatste jaren waarin hij over de wereld reisde als een rockster.

Vrijdag 30 september 2011, 22.00 uur **Live in Copenhagen 1969**

Een concert van Davis met zijn Bitches Brew-kwintet - (Wayne Shorter (sax), Chick Corea (keyboards), Dave Holland (bas) en Jack DeJohnette (drums)) - in de Tivoli Koncertsal te Kopenhagen in 1969. Voor het eerst op de Nederlandse televisie.

Cultura24 is een digitaal themakanaal van de Publieke Omroep. Cultura zendt 24 uur per dag programma's uit over kunst en cultuur. De zender is zowel via digitale televisie te ontvangen als via internet. (<http://cultura.nps.nl/>)